

sig med Hatten i Haanden og bad om Tilladelse til at ledsage hende til hendes Port, svarede hun frimodigt: „Værsgo’!“

Men næppe var de kommen over Gaden, før han i ubehersket Tone spurgte hende, om det var sandt, hvad hendes Fætter havde sagt ham, at hun ikke vilde være sammen med ham mere; og da hun ikke straks svarede, gjorde han hende Bebrejdelser for den Kulde, hun viste ham, og for den ubillige Maade, hun bedømte ham paa, bare fordi han engang i taabeligt Overmod havde anholdt om hendes Haand. Hvad Folk behagede at mene om ham som Menneske og Kunstner, var ham i Almindelighed fuldkommen ligegyldigt. Men hendes Ringeagt pinte ham, hendes uretfærdige Vrede var ham en oprigtig Sorg.

Jytte havde hørt paa ham i Tavshed. Hans ophidsede og paa-gaaende Tone ængstede hende. Først da de stod ved hendes Port, følte hun sig tryk. Her sagde hun roligt afvisende, at hun overhovedet ikke gav sig af med at ringeagte, og at hun var ganske uvidende om, at hun nogensinde havde været vred paa ham. Og da han derefter spurgte hende, om han en Gang, naar han tilfældigt mødte hende alene, maatte have Lov til at standse hende for nærmere at forklare sig, svarede hun igen: „Ja — værsgo’!“ Hvorpaa hun hilste Godnat og forsvandt ind ad Porten.

Trods den korte Afsked gik Karsten From derfra med et tilfreds Smil om Munden. Han havde ikke ladet sig narre af hendes Ro. Gennem hendes afsnuppede Sætninger havde han mærket den hurtige Puls og Tankernes Forvirring. Ogsaa Kindernes Varme havde røbet hende trods den opslaaede Pelskrave. „Hvilken Vending ved Forsynets Styrelse“, tænkte han. Endnu for faa Timer siden havde han troet at være nødt til at opgive den dristige Erobring. Nu skred han til Værket i en Rus som en passioneret Jæger, der omsider har indringet et ædelt Stykke Vildt og stiller sig paa Post med Blodet bankende af Forventning.

VII

Mads Vestrup sad den næste Aften fredeligt i sin lille Stue hos den gamle Skomager i Knabrostræde, hvor han var flyttet ind for